

Οι «Μάρτυρες του Ιεχωβά» και η διδασκαλία τους (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174255>)

Μάρτυρες του Ιεχωβά ονομάζονται από το 1931 οι γνωστοί Χιλιαστές ή Ιεχωβίτες ή απλώς Ιεχωβάδες. Σύμφωνα με τις δοξασίες τους, το βιβλικό αυτό όνομα το ενέκρινε σε γενική συνέλευση στην Πόλη Κολόμπους του Οχάιο (ΗΠΑ) ο τότε πρόεδρος της «Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρείας Σκοπιά» Joseph Rutherford, στις 26 Ιουλίου 1931. Μέχρι τότε, το επίσημο όνομά τους ήταν «Σπουδαστές των Γραφών». Βέβαια, τους συναντάμε και με τα ονόματα «Μιλλεριστές» (ή «Μιλλεριανοί»), «Παρουσιαστές», «Λαός ή οπαδοί της Χαραυγής» («Χαραυγιστές»), «Πιστός και Φρόνιμος δούλος», «Οργάνωση του Ιεχωβά», «Πνευματικός Ισραήλ», «Κοινωνία Νέου Κόσμου» κ.ά.[\[1\]](#).

Το όνομα Μάρτυρες του Ιεχωβά[\[2\]](#) το πήραν από το νοθευμένο από τους ίδιους

χωρίο του Ησαΐου 43, 10-12 και ειδικότερα από τη φράση «σείς είσθε μάρτυρες του Ιεχωβά». Κατά την άποψή τους, «Ιεχωβά» είναι το πραγματικό όνομα του Θεού στην Αγία Γραφή και, επομένως, «μάρτυρας του Ιεχωβά» είναι εκείνος, ο οποίος μαρτυρεί, καθημερινά, υπέρ του Ιεχωβά και της επικείμενης Βασιλείας του[3].

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά[4] θεωρούν τους εαυτούς τους εκλεκτούς του Θεού και την οργάνωσή τους εκπρόσωπο της ουράνιας κυβέρνησης του Χριστού και των 144.000 συγκυβερνητών του, οι οποίοι θα διαφεντεύσουν τους υπηκόους της επίγειας Βασιλείας. Πρόκειται για μια διεθνή θεοκρατική οργάνωση, με σκοπό την καθίδρυση ενός θρησκευτικοπολιτικού θεοκρατικού καθεστώτος[5].

Τα κύρια χαρακτηριστικά της οργάνωσης των Μαρτύρων του Ιεχωβά είναι: 1) η θεοκρατική διάρθρωση και διευθέτηση των δραστηριοτήτων της καθώς και η λειτουργία της ως μετοχικής εταιρείας, 2) το έντονο ιουδαιοχριστιανικό θρησκευτικό της χρώμα, 3) η επιλογή του ονόματος «Ιεχωβά» ως ονόματος του Θεού, 4) ο διαχωρισμός των μελών της σε «χρισμένους» ή «κυβερνήτες» και σε «προβατοειδή άτομα» ή «πολύ όχλο», 5) η καθολική απουσία κοινωνικού και φιλανθρωπικού έργου, 6) η άρνηση μετάγγισης αίματος[6], 7) η μερική χρήση της Αγίας Γραφής και ιδιαίτερα της Καινής Διαθήκης τους, η οποία σε πολλά σημεία διαφέρει από το πρωτότυπο κείμενο, 8) η άρνηση όλων των Ορθόδοξων δογμάτων, των μυστηρίων και της λατρείας της Εκκλησίας του Χριστού, 9) η διάθεση των περιοδικών «Η Σκοπιά» και «Ξύπνα» σε διάφορα σημεία πόλεων, σε πλατείες κ.α.[7].

Η ίδρυση και η οργάνωσή της συνδέονται άμεσα με την ιστορία και κυρίως τη δραστηριότητα των τριών πρώτων προέδρων της, δηλαδή του Charles Russell[8], του J. F. Rutherford[9] και του Nathan Knorr[10]. Είναι, πάντως, μια αιρετική οργάνωση που έχει καταδικαστεί σε πολλές χώρες. Μάλιστα, διαθέτει πολλά χρήματα για τον προσηλυτισμό των θυμάτων της.

Ολοκληρώνοντας τη σύντομη ιστορική αναδρομή σχετικά με την εταιρεία «Σκοπιά», εξάγεται το συμπέρασμα ότι η οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά είναι δομημένη κατά τέτοιο τρόπο ώστε ο εκάστοτε πρόεδρος και τα ανώτερα στελέχη της να βρίσκονται στην κορυφή της πυραμίδας, χωρίς να επιδέχονται οποιαδήποτε αμφισβήτηση. Τα υπόλοιπα μέλη της εκτελούν πιστά τις εντολές τους, αφιερώνοντας τη ζωή τους στους σκοπούς της οργάνωσης. Πρόκειται, λοιπόν, για έναν ελεγκτικό μηχανισμό, ο οποίος καταγράφει τις επιτυχίες, τις αποτυχίες και την αφοσίωση των μελών του. Στην ουσία της είναι εξ' ολοκλήρου απολυταρχική.

(Συνεχίζεται)

[1] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 142.

[2] Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, αν πράγματι πίστευαν στον Θεό-Πατέρα των χριστιανών και θεωρούσαν αδελφό και συγκληρονόμο τους τον Ιησού Χριστό, θα είχαν προτιμήσει το όνομα Μάρτυρες του Χριστού και όχι του Ιεχωβά, που δεν συμφωνεί με το όνομα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη. Ο λόγος που δεν προτίμησαν το όνομα «Μάρτυρες του Χριστού» είναι, επειδή θεωρούν ότι ο Χριστός ήταν ένας απλός άνθρωπος και ίσος με τους 144.000 κυβερνήτες. Παραβλέπουν, όμως, ότι το όνομα Χριστός δεν είναι υποτιμητικό, αλλά είναι «το υπέρ όνομα» Φιλιπ. 2, 10. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 142-143.

[3] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 142-143.

[4] Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά συνήθως χαρακτηρίζονται ως αίρεση ή κερδοσκοπική επιχείρηση-εταιρεία. Η εταιρεία «Σκοπιά» κατευθύνει την προσηλυτιστική δραστηριότητα της κυρίως προς τα μέλη των Χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών, ασκώντας πολεμική τακτική. Στηρίζει στη Βίβλο τη διδασκαλία της, σύμφωνα με την οποία ο Θεός απέρριψε οριστικά τον αρχαίο Ισραήλ. Το ίδιο έκανε το 1919 και για τις «λεγόμενες χριστιανικές εκκλησίες», ενώ υποστηρίζει ότι οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης περί του Ισραήλ ισχύουν για τον πνευματικό Ισραήλ, δηλαδή την οργάνωσή τους. Βλ. Α. Ι. Δεληκωστόπουλος, *Ορθοδοξία*, (Αθήναι: εκδ. Άλφα Δέλτα, 1986), σ. 357-363. Πρέπει, επίσης, να αναφερθούμε στο τεράστιο εκδοτικό και μεταφραστικό έργο παγκοσμίως, που συντελεί στην προπαγάνδα και απαιτεί τεράστιες δαπάνες. Η προσφορά των μελών της σε ώρες εργασίας καθημερινά είναι πολύ σημαντική. Σύμφωνα με τον φάκελο της 1ης Ιανουαρίου. 1991 του περιοδικού «Σκοπιά», σ. 21, η εταιρεία «Σκοπιά» «στη διάρκεια του υπηρεσιακού έτους 1990 δαπάνησε 34.302.428,21 δολάρια για να τύχουν φροντίδας οι ειδικοί σκαπανείς, οι ιεραπόστολοι κ.ά., στους διορισμούς τους στην υπηρεσία αγρού». Και όλα αυτά γίνονται εξ ονόματος και στο όνομα του Θεού Ιεχωβά. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 143-144.

[5] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 143.

[6] Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά διδάσκουν ότι η ζωή ή ψυχή υπάρχει στο αίμα και όποιος λαμβάνει το αίμα άλλου, είναι σαν να το πίνει. Η μετάγγιση αίματος σημαίνει παροχή τροφής στον άνθρωπο. Ωστόσο η βρώση του απαγορεύεται από την Άγια Γραφή για να αποτραπεί η εξαγρίωση του ανθρώπου (Γέν. 9: 4), «ἀπέσχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ...» (Πράξ. 15:28-29). Συμπεραίνουν, ότι η μετάγγιση συμπίπτει με τις διατάξεις της Βίβλου, οι οποίες απαγορεύουν τη βρώση αίματος. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 145. Δ. Θ. Κόκορης, *Ορθοδοξία και Κακοδοξία*

(Αγιογραφικός έλεγχος), τ. Γ', (Αθήναι: χ.ε., 1993), σ. 246-250. Με την άρνηση της μετάγγισης γίνονται η αιτία θανάτου σε συνανθρώπους μας, τη σωτηρία των οποίων ο Χριστός θεωρεί ανώτερη των όποιων νομικών διατάξεων. Άλλωστε, ο Θεός ήταν ο πρώτος αιμοδότης. Αφενός έχυσε το αίμα του για τη σωτηρία μας, αφετέρου με τη Θεία Ευχαριστία μάς το δίνει για να πετύχουμε τη σωτηρία (Ιω. 6: 53, Α' Κορ. 10:16). Βλ. Δ. Θ. Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική Πανοπλία*, (Αθήναι: χ.ε., 1993²), σ. 61.

[7] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 146.

[8] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 146: «Πρόκειται για τον εμπνευστή του σύγχρονου Χιλιασμού και ιδρυτή της μετοχικής εταιρείας «Σκοπιά». Γεννήθηκε στην Allegheny (Pittsburgh της Πενσυλβανίας) στις 16 Φεβρουάριου 1852 από γονείς πρεσβυτεριανούς. Σε ηλικία 15 ετών έγινε συνétairos του πατέρα του σε καταστήματα ανδρικών ενδυμάτων. Τότε, προσεχώρησε στην αίρεση των κογκρεσιοναλιστών, απ' όπου και απομακρύνθηκε λόγω της διδασκαλίας τους περί απόλυτου προορισμού και αιώνιας τιμωρίας των αμαρτωλών. Έτσι, έγινε σκεπτικιστής αλλά και άθεος. Στα 18 του χρόνια επηρεάστηκε από τον αντβεντιστή Jonas Wendell, θεωρώντας τον απεσταλμένο του Θεού, με σκοπό να τον πείσει για τη θεοπνευστία της Αγίας Γραφής. Από τη στιγμή εκείνη αφοσιώθηκε στη μελέτη της Γραφής και παρακολουθούσε συχνά τα κηρύγματα των αντβεντιστών. Οι θεωρίες των αντβεντιστών αποτέλεσαν για τον Russell το πρότυπο ανάλογων σκέψεων και ιδεών. Θαύμαζε επίσης τον Άρειο και την διδασκαλία του. Ο Russell παρουσιάζεται ως ο εκλεγμένος δούλος του Θεού, αλάθητος διδάσκαλος των θείων αληθειών και θεόπνευστος ερμηνευτής της Αγίας Γραφής. Ωστόσο, δεν γνώριζε ούτε το ελληνικό ούτε το εβραϊκό αλφάβητο, κάτι που δεν απασχολούσε τους οπαδούς του. Ο Russell γι' αυτούς ήταν ο νέος Ιεζεκιήλ. Επί των ημερών του, τα διάφορα στελέχη των τοπικών «εκκλησιών» εκλέγονταν από τα μέλη της οργάνωσης, σε αντίθεση με τον Rutherford, ο οποίος επέβαλε τον άμεσο διορισμό τους από το «Κυβερνών Σώμα».

[9] Ο Joseph Fr. Rutherford γεννήθηκε στο Μισσούρι το 1869 από γονείς βαπτιστές και πέθανε το 1942. Σπούδασε Νομικά, έγινε εισαγγελέας και ύστερα δικαστής στο Μισσούρι. Το 1894, γνωρίστηκε με αντιπροσώπους της εταιρείας «Σκοπιά». Το 1906 έγινε μέλος της και το 1907 νομικός της σύμβουλος. Στις 6 Ιανουαρίου 1917 διαδέχθηκε τον Ch. Russell. Απομάκρυνε τους συνεργάτες του Russell, ακύρωσε τη διαθήκη του και με ανέντιμα μέσα έγινε πρόεδρος. Στράφηκε εναντίον του Russell και των οπαδών του, χαρακτηρίζοντάς τους αιχμάλωτους «στην οργάνωση του Σατανά». Πήρε τη θέση του «πιστού και φρόνιμου δούλου», ο οποίος δίνει την «τροφή έν καιρώ». Ο Rutherford, αχολήθηκε με την οργάνωση της εταιρείας στο

Μπρούκλιν. Ακύρωσε σταδιακά τη διδασκαλία του Russell και κήρυξε επίσημα την ίδρυση της «θεοκρατίας» με «ορατό εκπρόσωπό του Κυρίου πάνω στη γη» την ίδια την εταιρεία «Σκοπιά». Μέλημά της εταιρείας ήταν η προώθηση των σκοπών της, οδηγώντας σε έξαρση την προσηλυτιστική δραστηριότητα των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Η συκοφαντική τους δράση εναντίον της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας και του Προτεσταντισμού ότι αποτελούν τη Βαβυλώνα της Αποκάλυψης, και η υστερία τους εξαιτίας των εσχατολογικών προσδοκιών τους κλόνισαν τα λαϊκά κοινωνικά στρώματα και ανάγκασαν τις κυβερνήσεις να λάβουν μέτρα κατά της «Σκοπιάς». Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 149. Επίσης, Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, *Η Λατρεία της Σκοπιάς*, τ. Α', (Αθήναι: εκδ. Διάλογος, 1993) σ. 93-98,107. Πρβλ. Του ιδίου, *Μια Δικτατορία στο Μπρούκλιν. Η Λατρεία της Σκοπιάς*, τ. Β', (Αθήναι: εκδ. Διάλογος, 1994), σ. 17-19.

[10] Ο τρίτος πρόεδρος της εταιρείας, Nathan H. Knorr, γεννήθηκε στην Bethlehem της Pennsylvania. Σε ηλικία 16 ετών, προσχώρησε στην οργάνωση Μάρτυρες του Ιεχωβά και πολύ γρήγορα ανέλαβε υπεύθυνες θέσεις. Ως πρόεδρος (1942), ίδρυσε το 1943 τη Σχολή Γαλαάδ (Gilead Watchtower Bible School) στη Νέα Υόρκη για την καλύτερη εκπαίδευση των μελών. Για την προώθηση του προσηλυτιστικού έργου των «ministers» η οργάνωση δημοσίευσε τα βιβλία «Theocratic Aid to Kingdom Publishers» (1945), «Equipped for Every Good Work» (1946) και «Qualified to be Ministers» (1955). Κατά την προεδρία του, δημοσιεύθηκαν δογματικά βιβλία, ανώνυμα, όπως γίνεται και σήμερα, εκ των οποίων τα σπουδαιότερα είναι τα ακόλουθα: «The Truth Shall Make You Free» (1943), «Let God Be True» (1946), «Make Sure of All Things» (1953), «From Paradise Lost to Paradise Regained» (1958). Η σημαντικότερη προσφορά του ήταν η προετοιμασία και η δημοσίευση της μετάφρασης της Αγίας Γραφής, προσαρμοσμένης στη διδασκαλία των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Το 1950, εκδόθηκε η αγγλική μετάφραση της Κ.Δ. στα Αγγλικά («The New World Translation of the Christian Greek Scriptures»). Η μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης («The New World Translation of the Hebrew Scriptures») ολοκληρώθηκε το 1960. Η Μετάφραση Νέου Κόσμου («The New World Translation») είναι η επίσημη Βίβλος των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 154-155.